

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **R. W. i R. M.**

skazanych z art. 258 § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 marca 2019 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k. kasacji obrońców skazanych od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 września 2018 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającego wyrok w części, w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt IV K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2) zwolnić skazanych R. W. i R. M. z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. IV K [...] Sąd Okręgowy w G. uznał oskarżonego R. M. za winnego czynów: z art. 258 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności; z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. za który wymierzył mu przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. karę 8 lat pozbawienia wolności; z art. 157 § 2 k.k. za który wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; z art. 190 § 1 k.k., za który wymierzył mu przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za który wymierzył mu przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., za który wymierzył

mu karę 4 lat pozbawienia wolności. Łącząc powyższe kary Sąd Okręgowy w G. wymierzył R. M. karę łączną 11 lat pozbawienia wolności oraz orzekł przepadek korzyści majątkowej.

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 28 września 2018 r., sygn. akt II AKa [...], zmienił wyrok Sądu Okręgowego w G. m.in. co do R. M. w zakresie rozstrzygnięcia o karze za czyny z art. 263 § 2 w zw. z art. 65 § 1 k.k., łagodząc ją do 6 lat pozbawienia wolności, co z kolei spowodowało uchylenie wyroku w zakresie kary łącznej i wymierzenie jej na nowo w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności; w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego kasację wywiódł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- „1. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 kpk przez niezasadne zaakceptowanie wybiórczej i powierzchownej, oceny dowodów w wyroku Sądu I instancji oraz brak rzetelnego odniesienia się do zarzutów apelacji, pobieżnego rozpoznania zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. postawionego wyrokowi Sądu Okręgowego i niewskazanie, z jakich przyczyn Sąd odwoławczy uznał, iż Sąd I instancji dokonał oceny dowodów zgodnie z regułami z art. 7 k.p.k. Brak w wywodzie Sądu Apelacyjnego pełnego wyjaśnienia wyrażonego poglądu w zakresie oceny świadomości oskarżonego R. M. co do udziału w grupie przestępczej oraz odniesienia tych wniosków do ustalonych w sprawie faktów, pozwalających na wnioskowanie o rzeczywistym zamiarze działania oskarżonego w grupie przestępczej. Sąd Odwoławczy nie wskazał też w sposób konkretny, dlaczego akceptuje ustalenia Sądu Okręgowego odnośnie zarzutu posiadania przez R. M. 6 kg marihuany;
2. art. 433 § 2 k.p.k. poprzez powierzchowną, niepełną i pomijającą istotne fragmenty argumentacji apelacyjnej kontrolę odwoławczą zarzutu naruszenia art. 4 i art. 410 k.p.k. (pominięcie tych okoliczności, które przemawiały na korzyść oskarżonego odnośnie zarzutu udziału w grupie przestępczej).”

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] w zaskarżonej części oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w G. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator Prokuratury Regionalnej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Tytułem wstępu podnieść należy, że przedmiotowe uzasadnienie zostało sporządzone w zakresie zarzutów podniesionych w kasacji obrońcy skazanego R. M., co wynika z faktu złożenia wyłącznie przez obrońcę tego skazanego wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia postanowienia (art. 422 § 2 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezzwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z dnia 21 września 2017 roku, sygn. akt IV KK 276/17).

Analiza zarzutów kasacji oraz jej uzasadnienia, prowadzi do wniosku, że podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego, w części odnoszącej się do nieprawidłowego rozpoznania zarzutów podniesionych w apelacji, zostały sformułowane instrumentalnie, celem stworzenia iluzorycznych podstaw dla wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. Zawarte w kasacji zarzuty w zasadniczej części stanowią w istocie polemikę z ustaleniami Sądu I instancji, zaaprobowanymi przez Sąd odwoławczy, co do okoliczności faktycznych sprawy, które finalnie pozwoliły na przypisanie oskarżonemu winy i sprawstwa czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia.

Zamieszczenie w kasacji zarzutu dotyczącego obrazu art. 457 § 3 k.p.k. w z art. 7 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. (w kontekście nierozważenia obrazu art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k.) należy uznać za niedopuszczalną próbę wywołania w postępowaniu kasacyjnym ponownej kontroli orzeczenia Sądu Okręgowego w G. w zakresie oceny przeprowadzonych dowodów i zrekonstruowanego na ich podstawie stanu faktycznego. Co prawda Sąd odwoławczy dokonał częściowej modyfikacji rozstrzygnięć, które ostatecznie skutkowały zmianą wymiaru kar, niemniej jednak nie dokonywał (z uwagi na kierunek wniesionego środka odwoławczego) żadnych własnych ustaleń faktycznych, na co zwrócono uwagę w uzasadnieniu wydanego przez ten Sąd orzeczenia. Sąd Apelacyjny w [...] nie przeprowadzał w szczególności żadnych dowodów w oparciu, o które czyniłby nowe ustalenia faktyczne, nie dokonał także odmiennej od przyjętej przez Sąd I instancji oceny zgromadzonych dowodów. Odnosząc się natomiast do zarzutów zawartych w apelacji Sąd Apelacyjny w [...] ocenił prawidłowość postępowania Sądu I instancji w zakresie prowadzenia i oceny zgromadzonych przez ten sąd dowodów w kontekście zarzuczonego naruszenia art. 7 k.p.k. Wskazał powody i okoliczności, dla których zarzuty te uznał za niesłuszne, w tym związane z podważaniem faktu uczestnictwa R. M. w zorganizowanej grupie przestępczej (argumentacja zawarta w apelacji, a powtórzona w kasacji). Motywując swoje stanowisko Sąd II instancji wskazał w sposób jasny i wyczerpujący na dowody i okoliczności, które, wbrew zarzutom zawartym w apelacji i powtórzonym w kasacji, pozwoliły na ustalenie roli skazanego w grupie przestępczej, podejmowanych działań dotyczących m.in. wytwarzania i obrotu bronią i amunicją takich jak organizowanie transportu, czy wynajmowanie pomieszczeń do przechowywania. Sąd odwoławczy w sposób czytelny odniósł się również do podniesionych w apelacji zarzutów związanych z rolą skazanego R. M. w przestępnym procederze, przyjmując za Sądem I instancji, że nie była ona wiodąca i polegała na wykonywaniu poleceń oraz m.in. współpracy z T. K.. Sąd odwoławczy prawidłowo odniósł się także do zarzutu rzekomego pominięcia „okoliczności, które przemawiały na korzyść oskarżonego odnośnie zarzutu udziału w grupie przestępczej”, podkreślając jego ogólnikowość, brak odwołania do konkretnych okoliczności sprawy, odnosząc się także do ustaleń w zakresie przestępczego

procederu skazanego R. M. i zachowań, które podejmował on w ramach grupy przestępczej. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że Sąd Apelacyjny w [...] sprostął nałożonym na nań obowiązkom wynikającym z postępowania odwoławczego, zaś zarzuty zawarte w kasacji stanowią próbę prezentacji ocen i poglądów obrony co do przebiegu zdarzeń. Skarżący w istocie ponownie odwołuje się do kwestii już podniesionych w apelacji, rozważonych i przeanalizowanych przez Sąd odwoławczy.

Reasumując powyższe rozważania uznać należy, że wniesiona kasacja jest próbą wymuszenia powtórnej analizy materiału dowodowego, jego przewartościowania w taki sposób by zmarginalizować rolę skazanego, a nawet ją wykluczyć. Przypomnieć należy tymczasem, że zarzuty podniesione w kasacji pod adresem wyroku Sądu I instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego, nie jest bowiem funkcją kontroli kasacyjnej ponowne, „dublujące” kontrolę apelacyjną, rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji. (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., II KK 270/07, LEX nr 354285; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, R-OSN KW 1997, poz. 12).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego R. M. jako oczywiście bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu w postępowaniu kasacyjnym oparte zostało na przepisach art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k.